

[Breckmann]

Jens Evensen har været Skandinaviens varmeste fortalere for atomvåbenfri zoner, især for hans nærmeste sufflør, Arne Treholt, blev afsløret som sovjetisk gigantmuldvarp. Treholt er jo forbilledet for den opportunistiske karrieremager af 1968-generationen, der klatrer op ad den socialdemokratiske rangstige, og hvis lighed med en arbejders tænke-måde er en ren tilfældighed. Da dette dyds-mønster af en statsråds ideologiske hvisker ikke kunne klare sig med sin socialistiske pampergæge, ja, så begyndte han at modtage judaspenge fra det russiske slavebundne pro-letariat, der til daglig får tiden til at gå med at stå i madkø, fordi deres herskere i Kreml bruger samfundets ressourcer til SS-20 raketter, der har bl.a. Oslo og København som mål. Denne type arkitekter af Latinamerika-kampagnerne, Vietnamsyndromet, fredsbevæ- gelserne etc. har deponeret deres loyalitet i den socialistiske ideologi. Sovjet kender ty- pen og bruger den imod disses egne fædre- lande.

Forslaget om atomvåbenfrie zoner i Nor- den er vrøvl, for der er ingen atomvåben i Norden, undtagen på den sovjetiske Kola- halvø. Ved at beslutte et atomvåbenfrit Nor- den overlader vi Sovjet sanktionsretten. Vi umuliggør en effektiv NATO-forstærkning af Skandinavien i en krisesituation uden truslen om raketbrug, hvorimod Sovjet får frie hæn- der til alle slags militære foranstaltninger her i landet og i Norge, uden at skulle bekymre sig mere om et kommende traktatbrud af den grund, end de har gjort i de over 40 andre tilfælde, hvor de har forrådt deres traktater.

Hr. Anker Jørgensen kunne kræve, at alle de atomraketter, der er opstillet vest for Ural med sigte mod deres udvalgte mål i bl.a. Norden, bliver medregnet i en plan om atomvåbenfri zoner, og at denne plan skal underlægges gensidig kontrol. Men det vil russerne jo ikke. De vil heller ikke underka- ste sig nogen kontrol med de atom-ubåde, der i talende stund sejler frem og tilbage i Øresund.

Hr. Anker Jørgensen repræsenterer forhå- bentlig ikke det politiske parti, der først akti- vt søgte et fællesnordisk forsvar, men siden fuldt og helt gik ind for NATO, som det har støttet siden, på grund af Sovjets glubende appetit. Ud over at Sovjet har præsideret over udryddelsen af mellem 30 og 60 millio- ner af sine egne mennesker, har Sovjet efter

1945 årligt besat et landareal, der i gennem- snit er på størrelse med Holland. Og hvad hjalp det Afghanistan, at landet ikke havde atomvåben? Det blev dog invaderet, blod- stænket og knust.

Socialdemokratiet anerkendte så sent som i 1979 nødvendigheden af Pershing II og cru- iseraketterne som svar på de russiske SS-20ere, og det samme gjaldt nulløsningen. Dengang sad fjenden i Øst. De senile, para- noide og giftplagede herskere i Kreml havde brudt den sidste Helsinkitraktat og fængslet eller fjernet den russiske overvågningskomité.

Moskva har optrappet militærudgifterne med 5-6 pct. årligt gennem 1970erne, medens USAs udgifter er faldet fra 9 pct. af GNP i 1969 til 6 pct. i fjor. De danske er for resten nede på 2 pct., hvis det interesserer socialde- mokratiet. USA bruger 6 pct. af sit GNP hvert år til forsvarsudgifter, Sovjetunionen bruger 14 pct.

Hvor var fredsbevægelsen og de socialisti- ske medløbere i Vest midt i 1970erne? Jo, de havde holdt hvilepause og befæstet deres pamperskanser efter Saigons opgivelse i 1973. Ikke før Carters plan om neutronbom- ben i 1977 vågnede fredsaktivisterne på ny, og jammerorkestret blev dengang dirigeret af selve feltmarskal Bresjnev igennem Pravda. Efter neutronbombens opgivelse og Carters hovedkulds tilbagetog faldt fredsbevægelsen igen til ro indtil dobbeltbeslutningen i 1979, hvor grædekonerne igen istemte dommedags- profetier, også denne gang rettet imod USA.

Når hr. Anker Jørgensen i danske aviser advarer Vesten og Danmark imod vores op- rustning, er dette klart i strid med underskri- velsen af 1979-raketbeslutningen, der bygge- de på et demokratisk modsvar til Sovjets be- væbning.

Nu er forsvar et fælles anliggende, og som repræsentant for Færøerne vil jeg over for folketinget gøre opmærksom på en lagtings- beslutning om at bede den danske regering erklære færøsk territorium for atomvåbenfri zone. Dette budskab er hermed overbragt loyalt over for lagtingets flertal, som jeg per- sonlig ikke støttede i den forbindelse.

Som forhenværende ansvarshavende poli- tiker måtte hr. Anker Jørgensen vide, at det ikke nytter at pjække fra sit kollektive atom- ansvar og påberåbe sig et konventionelt for- svar, når venstrefløjen ikke er villig til at ofre den tredje underhage og topmaven og tilgo-